धर्म्मेत्यादि। नित्यमविरतं धर्म्मस्य कृत्ये करणे रतां वृष्यं भ०
वैद्यशास्त्रोक्तवीर्य्यकरं विकारोत्पादकं तद्भिन्नं फलमेव भोजनं
यस्याः भुज्यतेऽनेनेति वेति घञलनटोऽघेदति अनट् तेन भोजनं
यस्यादति वा कृञडुदकृतौ वृषुसेचने आभ्यां कृवृषमृजेत्यादिना
वा क्यप् एवम्भूतां तां शवरीं दृष्ट्वा चित्तप्रसन्नतया रामः श्रमम
मुचत् त्यक्तवान् मुञ्चशपञोमोक्षे रुदित्वात् ङः युग्येन वाहने
नाश्वादिना आगतदव गृह्यविनीयेत्यादिना युजः क्यपि युग्यं नि
पातितं॥ ६२॥

सतामूचेऽथ कच्चित्त्वममावास्यासमुन्नये। पितॄणां
कुरुषे कार्य्यमवाच्यैः स्वादुभिः फलैः॥ ६३॥

सदत्यादि। अथानन्तरं त्यक्तश्रमः सरामस्तां शवरीमूचे ज०म०
उक्तवान् कच्चित् किं त्वं अमावास्यायाः संप्राप्तौ पितॄणां कार्य्यं तत्र
प्रीत्यर्थं ब्राह्मणभोजनं स्वादुभिर्मिष्टैः फलैः अवाच्यैरवचनीयैः
कुरुषे अमा सह वसतोऽस्यां चन्द्रार्काविति अमापूर्व्वकवसधातोः
क्यप्॥ ६३॥

सतामित्यादि। अथ श्रमत्यागानन्तरं सरामस्तां शवरीं भ०
ऊचे कथितवान् ब्रुलञउक्तौ वचोऽरे कच्चिदिति कामप्रवेदने
ऽव्ययं त्वं फलैरमावास्यायास्तिथेः समुन्नये सम्प्राप्तौ पितॄणां सम्ब
न्धि कार्य्यं कुरुषे कीदृशैः फलैः अवाच्यैः अनिन्द्यैः स्वादुभिर्मिष्टैः
अमा सहार्थेऽव्ययं सहवसतोऽस्यां चन्द्रार्कावित्यमावास्या यद्वा